

Úvodní scéna

Adél utěšuje Elišku, ostatním to leze na nervy.

Kačka: Myslíš, že jsi jediná, komu chybí?

Eliška se ohrazuje.

Ticho.

Naty: Na co myslíte, že se na nás budou ptát?

Adél: Jaký byl, co jsme spolu zažili...

Robin: Prostě na všechno.

Ticho.

Adél: Já stejně nechápu, proč tady jsem...

Adél hysterčí.

Adél: Já přece nemůžu za to, že... spáchal sebevraždu.

Robin: Spáchal sebevraždu? Tomu nevěřím. Proč by to dělal?

Adél: Já nevím, třeba měl nějaké problémy, co ty víš...

Robin: Kdyby nějaké problémy měl, tak by mi to řekl.

Adél: To nemůžeš vědět...

Naty: A proč by to... udělal zrovna... na našem místě...

Adél: Třeba proto, že to tam měl nejradši, já nevím...

Adél: Prostě nechápu, proč tu teď sedím, já jsem nic neudělala, já za to nemůžu... nikdo z nás za to nemůže...

Kačka: Proč vůbec něco takového říkáš?

Adél: Já nevím, já...

Adél je psychicky rozrušená.

Adél: Víte co, potřebujeme se trochu rozptýlit, zahrajeme si třeba... slovní fotbal...

Naty: Adél, my sedíme v deset hodin večer na policii a čekáme na výsledk kvůli tomu, že náš kamarád zemřel... a ty chceš hrát slovní fotbal?

Adél: Já... já jsem to tak nemyslela... já jsem... já jsem jen chtěla...

Míša: Holky... je to kolektivní vina.

Adél: Vina? Ale já přece nic neudělala...

Eliška: My to víme, Adél. Nikdo za to nemůže. ...

Eliška: Proč to udělal? Choval se úplně normálně, byl... šťastný, my jsme byli šťastní, my jsme spolu... pořád to neumím pochopit, já...

Naty: Vy jste spolu co?

Eliška: My jsme...

Adél: Eli, nemusíš to říkat.

Naty: A proč by to neměla říct? Tak stejně se na to budou ptát, ne?

Eliška: Já...

Adél: Eli, nemusíš, jestli nechceš. Protože jim do toho nic není...

Naty: Aha, takže nám do toho nic není... Takže nějakým cizím policajtům to řekne, ale svým nejlepším kamarádům ne?

Adél: Eli, jestli nechceš, tak...

Eliška: Ne, já jim to chci říct, chápeš, že teď vypadám podezřele? Já a Erik jsme spolu chodili!

Ostatní na ni překvapivě koukají.

Eliška: My... nechtěli jsme vám to zatím říct... báli jsme se vaší reakce... já... nechápu to... pořád nemůžu pochopit, že už... že už tady není...

Adél jí jde obejmout.

Eliška se zhluboka nadechne.

Eliščina zpověď

1. scéna

Robin je naštvaný.

Robin: Zase tak skvělý nebyl.

Ostatní se na něj překvapeně dívají.

Eliška: Jak... jak můžeš něco takového vůbec říct...

Naty: Vždyť jste byli nejlepší kamarádi...

Robin: Byl to zrádce.

Adél: Proč? A proč něco takového vůbec říkáš potom co...

Kačka: Vy jste si něco udělali?

Robin: Ále... jen taková blbost.

Naty: A kvůli téhle blbosti jste se předevcírem pohádali?

Ostatní se na Naty překvapivě podívají.

Robin: Ty o té hádce něco víš?

Naty: Slyšela jsem vás.

Robin: Takže ty nás tajně odposloucháváš?

Naty: Ne, proč bych to dělala?! Normálně jsem šla po škole a slyšela vás. Mluvili jste dost nahlas.

Míša: Kvůli čemu jste se pohádali?

Robin: Do toho vám nic není.

Adél: Tak teď už jsou nějaká tajemství stejně jedno, když je mrtvý, ne?

Naty: Nebo třeba právě proto to nechceš říct? Protože víš něco více o tom, co se stalo. Možná s tím máš něco společného.

Adél: A možná to vážně vůbec sebevražda nebyla. Sám jsi o tom přece pochyboval.

Robin: Chcete tím snad říct, že jsem ho zabil?

Naty: Ne. Jen tím chceme říct, že už ti nemůžeme věřit.

Robin: Já nic neudělal!

Adél: Tak proč nám prostě neřekneš, proč jste se s Erikem pohádali?! Proč nám to nemůžeš říct a ujítit nás, že ta hádka nic neznamená a že s tím, co se stalo, nemáš nic společného?! Jak ti jinak asi máme věřit?! ...

Eliška: Robine. Prosím.

Robin: Vážně to chceš vědět?

Eliška: Ano.

Robin: Pohádali jsme se... kvůli tobě.

Robinova zpověď

2. scéna

Robinova zpověď končí.

Robin: ... A jestli měl někdo důvod ho zabít, tak jsi to byla právě ty.

Robin ukáže na Naty. Všichni ztuhnou a překvapeně se na Naty podívají.

Naty: Já? Ale... já... já ale před vámi nic...

Naty zazvoní mobil. Chvilí váhá, pak hovor přijme.

Naty: Ahoj babi. ... Nic moc, jsem na policejní stanici. ... NA POLICEJNÍ STANICI. ... Ne babi. Nic jsem neukradla ani nikoho nezabila. Jsem tu kvůli smrti mého kamaráda...

Naty odejde ze scény.

Robin: Si dělá srandu, zrovna v takové situaci.

Kačka: Než se budeš pouštět do obviňování druhých, neměli bychom spíše nejdříve dořešit to, cos nám právě přiznal?

Robin: Proč? Řekl jsem vám všechno a myslím, že není důvod se k tomu vracet.

Kačka: Já myslím že je. Já ti totiž to tvoje "ale i přes to všechno jsme byli nejlepší kamarádi" nevěřím.

Robin: To je tvůj problém.

Kačka: Aha, takže...

Eliška: Dost. Kači, prosím. Opravdu už se k tomu nevracejme. Prosím.

Kačka to vzdává.

Kačka: Co jsi myslel tím, že Natka měla důvod ho zabít?

Robin: Co já vím, třeba... už vím - její hádku s Erikem?

Ostatní jsou překvapeni.

Eliška: Hádku?

Míša: Cože?

Robin: Ano.

Adél: Takže teďka se tu všichni hádají. Skvělé. O čem byla ta hádku?

Všichni se s očekáváním dívají na Robina, ale ten probodává pohledem Kačku.

Adél: Kači, ty něco víš?

Kačka: Bylo to... naprosto nepodstatné. A... vůbec, je to už hrozně dávno...

Adél: A co když kvůli té nepodstatné věci teď právě tady jsme?

Míša: Před jakou dobou to bylo?

Kačka: Už před čtyřmi lety. Nechápu, proč to teď vůbec vytahuješ, Robine!

Robin: Počkat... takže ona mou hádku s Erikem vytáhnout může a já její ne?

Eliška: Kači... Erik je mrtvý. Řekni, co o tom víš.

Kačka mlčí.

Adél: Kači, to, že to bylo před čtyřmi lety, neztrácí žádnou podstatu...

Naty: Ne, to tedy neztrácí.

Všichni se na Naty překvapeně kouknou.

Adél: Poslouchala jsi nás za dveřmi? Volala jsi vůbec?

Naty: Děláš si ze mě srandu?

Eliška: Byla jsi to ty, kdo říkal, že před sebou nemáme mít žádná tajemství.

Naty probodává pohledem Robina.

Naty: Je ti teď fajn?

Robin: Proč by mi teď v této situaci mělo být fajn?

Naty: Protože jsi velice šikovně zamluvil své dost překvapivé přiznání a odvedl jsi pozornost na mě.

Robin: To je směšný...

Naty: Jo je, ale zdá se, že ti tady na to všichni skočili. A... co na tom, že vaše hádku se stala předevcírem a naše před čtyřmi lety...

Robin: Já...

Adél: Dost! Naty, řekni nám o tom.

Míša: Naty, prosím.

Natčina zpověď

3. scéna

Naty si jde sednout. Všichni chvíli mlčí.

Robin: Já... já se ti omlouvám Naty, já jsem nevěděl, že je to pro tebe tak bolestné.

Naty: Ne... to je... to je v pohodě, když... žádná tajemství, tak žádná tajemství.

Kačka: Všechno dobrý?

Naty: Jo.

Adél: Naty, já se ti taky omlouvám. Já se teď cítím hloupě, že jsem tě obviňovala a... navíc to teď vypadá, že v tom mám prsty.

Eliška: Nesmysl. Sama řekla, že nemáme mít žádná tajemství a je dobře, že to víme.

Naty: Já jsem... prostě o tom nechtěla s nikým mluvit, mě... mě to tenkrát fakt ranilo...

Míša: A Naty... je Erik - totiž byl Erik - s Matyášem v kontaktu po tom, co se odstěhoval?

Naty: Já vlastně ani sama nevím, my... když jsme se s Erikem začali bavit, tak... tak jsme prostě Matyáše už dál neřešili. Nechtěli jsme vytahovat věci, které už byly dávno uzavřené a... kazit tak naše přátelství.

Adél: A kam se vůbec odstěhoval?

Naty: Já prostě nevím. My už jsme se skoro vůbec nebavili a on... nic mi o tom neřekl, prostě mi jen napsal poslední esemesku, že se stěhuje pryč.

Eliška: Takže ani nevíš proč se odstěhoval, nebo cokoliv jiného?

Naty zavrtí hlavou.

Adél: Nepřemýšlela jsi někdy o tom, že bys ho třeba nějak zkontaktovala?

Naty: Mám vás. Už ho nepotřebuju.

Eliška: To ano, ale přece jen... byl to tvůj nejlepší kamarád. To už tě vůbec nezajímá?

Naty: Myslela jsem si, že to je nejlepší kamarád, ale... když se na tebe někdo takhle vykašle, tak to vaše kamarádství úplně vážně nemyslí.

Adél: Jsem ráda, že jsi to řekla. Nemají tu být tajemství...

Kačka: Takže - žádná tajemství, co?

Naty: Přesně tak.

Adél: Máš snad nějaké?

Kačka: Popravdě... mám.

Eliška: Proboha... hlavně ne další hádku s Erikem.

Naty: Kači... jaké tajemství? Já... já vím o tom? Jinak nevím, co myslíš...

Kači: Nikomu jsem o tom ještě neřekla. A nebojte - nikoho jsem nezabila.

Adél: No, to se mi ulevilo...

Naty: Tak ven s tím, ne?

Kačka: Jo, asi už je načase.

Kaččina zpověď

4. scéna

Všichni jsou v šoku.

Naty: Kači...

Kačka: To je dobrý, Naty, nic neříkej. Já jsem se jen bála, že... že mě teď za to nebudete mít rádi, že mě budete brát... nějak jinak, ale... to jsem já a vždy jsem taková byla.

Adél: Takže... ty jsi jako teplá?

Naty: Adél...

Adél: Ehm, pardon. ... Ale jsem fakt ráda, že jsi to řekla... to, že se ti líbí holky, z tebe nedělá někoho jiného.

Kačka: Díky.

Robin: Kači, to je hloupost, že bychom tě už neměli rádi. Pořád jsi to přece ty a máme tě rádi takovou, jaká jsi.

Míša: Kači... já vím, jaké je, když tě někdo nemá rád, furt tě nějak ponižuje, pomlouvá, ale... v naší partě se toho opravdu bát nemusíš...

Eliška: Jak jako ponižuje nebo pomlouvá nebo nemá rád, vždyť my tě tady všichni máme rádi... my bychom nikdy...

Míša: No... ne vždycky to tak bylo...

Adél: Míšo, já tě mám ráda, já jsem ti někdy ublížila?

Míša: Ne, Adél, ty jsi mi nic neudělala...

Adél: Tak co se stalo?

Míša: Teď už je to... stejně jedno...

Kačka: Nebyl to... náhodou Erik, že ne?

Míša váhavě přikývne. Ostatní to ani už nepřekvapí, spíš naštve.

Adél: Takže Erik tě ponižoval?

Míša přikývne.

Adél: Míšo, to je v klidu, na mě byl taky občas hnusný... a jo, párkrát jsem si kvůli tomu pobřečela, ale... pak jsem se zvedla a šla jsem dál.

Míša: Víš, ale... on byl tak... jinak hnusný... a prostě jsem... z něj kolikrát i měla strach.

Eliška: Ty ses Erika... bála? Přece... přece by nikomu neublížil až tak moc, nevěřím tomu, že by byl tak... zlý.

Kačka: Míšo, choval se... takhle často?

Míša: Docela jo...

Adél: A to jako... poslední dobou? Nebo to trvalo dýl?

Míša: No... je to už... nějaká ta doba...

Robin: A proč si nám nic neřekla? Proč si s tím něco nedělala?

Eliška: Řeklas to vůbec někomu?

Míša zavrtí hlavou.

Adél: Míšo, já vím jak slova umí bolet. Nesmíš si to brát moc k tělu.

Míša: No, i zprávy umí bolet...

Eliška: Zprávy?

Kačka: On ti psal nějaké zprávy?

Míša přikývne.

Adél: Jako nějaké... výhrušné?

Naty: Ježíš, tak ji už nechte, ne? Asi se jí o tom nemluví zrovna lehce...

Eliška: Naty, pro tebe bylo tvé tajemství taky bolestné a řeklas nám ho.

Adél: Přesně tak. Míšo, nemusíš se ničeho bát. Jsme tvoji přátelé a pomůžeme ti.

Robin: Prostě nám vše řekni a uvidíš, jak se ti uleví.

Míša: Tak dobře.

Míšina zpověď

5. scéna

V ostatních se odehrává směsice nepříjemných pocitů - naštvání, smutek, šok.

Kačka: To je mi moc líto.

Eliška: Já... nemůžu uvěřit, že ti něco takového dělal... a nechápu proč... Je to... šílený. ...

Robin: Po tom, co mě tak hnusně zradil jsem nečekal, že by mohl udělat ještě něco horšího. To je... neuvěřitelné.

Naty: Když... když se tenkrát stala ta věc s Matyášem, tak... jsem si prostě říkala, že jsem si to všechno možná blbě vyložila a že to přece neudělal schválně a... proto jsem se s ním i potom začala bavit a bylo to všechno v pohodě a říkala jsem si, že jsem byla prostě moc přecitlivělá... ale teď...

Míša: On nějaké chyby udělal... ale nezapomeňte, proč tady jsme. Musíme najít viníka.

Eliška: Viníka? Přece by ho nikdo nezabil...

Adél: Ty si opravdu myslíš, že to byl... někdo z nás? Že by ho... zabil? Ale to je absurdní!

Kačka: Uprímně, po tom všem, co jsme tady dneska slyšeli, už si nejsem tak jistá...

Eliška: Dobře, ale i přesto všechno jsme byli jeho kamarádi...

Naty: Míša má pravdu. Erik dnes zemřel, nikdo neví jak se to stalo a právě proto tady teď jsme.

Eliška: Ale to přece neznamená, že ho někdo z nás zabil.

Kačka: Ne, ale pár lidí by celkem dobrý motiv mělo, vlastně skoro všichni.

Adél: Já motiv nemám!

Naty: Klid, řekla "skoro všichni". Nemusíš hned tak vyjízďet...

Adél: Jo, já jsem jenom... uváděla věci na pravou míru. Já nechci, abych tu vypadala nějak... špatně.

Kačka: To nechce nikdo z nás.

Eliška: Ale stejně - to, že jsme řekli, co nás trápí, z nás ještě nedělá podezřelé...

Adél: A vy si myslíte, že já jsem ho zabila?

Ostatní protestují.

Naty: Nebo si to snad máme myslet?

Adél: Ne! Proč to říkáš?

Naty: No tak vidíš, tak... v pohodě, ne?

Eliška: Hm, v pohodě... to tak.

Kačka: Adél... nezdáš se moc v pohodě.

Adél: Jo, dobrý. Tak... kdo by byl v pohodě v téhle situaci?

Kačka: Nechceš nám náhodou třeba taky něco...

Adél: Ne. Ne, ne ne... Já jsem s ním byla vždycky v pohodě. Já nevím, proč jste s ním měli takové problémy...

Naty: Říkala jsi - ještě než Míša převyprávěla to, co jí Erik dělal - že na tebe byl taky párkrát hnusný.

Robin: To je pravda, jaks to myslela?

Adél: Tak... někdy si ze mě utahoval, ale...

Naty: Takže jen tohle jsi tím myslela?

Adél: Jo, jenom to.

Robin: Adél, ale přece... po tom, co tady řekla Míša, po tom všem, co jsme slyšeli... Jsi si opravdu jistá, že si z tebe prostě jen utahoval?

Adél: Takže... teď je nějaké pravidlo, že když on něco udělal vám, tak musel udělat i něco mně?

Eliška: No to ne, ale...

Adél: Tak proč se tak chováte?

Eliška: Ty se tak chováš. Tvoje náhlé změny nálad, prostě já tomu nerozumím, já...

Adél: Ale já se nějak nechovám... já tady mám z vás nejchladnější hlavu, to vy tady panikaříte!

Eliška: Nikdo tady nepanikaří. Adél, ty jsi najednou úplně jiná, já tě nepoznávám!

Míša: Proč nám neřekneš, co se stalo?

Adél: Vy... vy si myslíte...

Naty: Adél...

Adél: ... že v tom mám jako prsty? Ale já jsem mu nic neudělala, my jsme si nikdy nic neudělali, on nikdy neudělal nic mně!

Eliška: Adél, máš dvě možnosti: buď nám povíš, co se děje, nebo řeknu těm policajtům, že jestli si s někým mají fakt důkladně promluvit, tak jsi to ty, protože se chováš divně.

Adél: Naty, ty tomu...

Naty se odsune od Adél.

Adél: Nic jsem neudělala... a dokážu vám to.

6. scéna

Adél: Vidíte, já v tom prsty nemám.

Ticho. Eliška jde Adél obejmout.

Naty: Adél... moc mě to mrzí.

Míša: Neplač, už bude jenom dobře.

Kačka: Nevěděla jsem, že si něčím takovým procházíš...

Robin: Nechápu, jak jsem si toho mohl nevšimnout...

Adél: Ještě jsem to nikomu neřekla... teda kromě Erika.

Eliška: Ale Erik to taky neměl jednoduché.

Všichni se překvapeně podívají na Elišku. Adél se od ní odtáhne.

Eliška: Já neříkám, že to z něj dělá lepšího člověka, jen... že si toho taky musel vytrpět hodně.

Robin: Jo, bylo to pro něj hodně těžké.

Eliška: Mrzí mě, že se mi nesvěřil.

Kačka: Myslím si, že kromě Adél a Robina to nikdo nevěděl.

Míša a Naty přikyvuji.

Míša: Ten jeho táta... to je fakt hajzl!

Všichni na Míšu vrhnou překvapený pohled.

Robin: Máš pravdu.

Ticho.

Kačka: Adél, neber to nějak zle, ale... když jsi nám lhala tenkrát, proč bys nám nemohla lhát i teď?

Adél: Jakože s mou sestrou? To nemůžeš myslet vážně!

Kačka: Myslím spíš... Erikovu smrt.

Adél: Takže ty si i po tomhle všem myslíš, že jsem ho zabila?

Kačka: To neříkám, ale...

Eliška: Adél pochop, že si z nás pořád nejvíce podezřelá.

Adél: Ale... proč?!

Robin: Než si to všechno přiznala, tak ses chovala strašně... divně. A navíc z nás máš největší důvod ho zabít.

Adél: Ty by ses nechoval divně, kdyby ti umřela sestra?! A mimochodem, Míša měla taky dost velký důvod.

Míša: On mě šikanoval, a ty mě ještě k tomu všemu obviňuješ z vraždy?

Eliška: Holky, nechte toho, přece se tady nebudete obviňovat navzájem!

Adél: Ty moc nemluv, třeba jsi nám taky neřekla všechno.

Robin: Adél, stačí.

Eliška: Nejsem malé dítě, nemusíš mě bránit!

Naty: Lidi, nemůžeme to vyřešit normálně?

Adél: Cítíš se snad ohrožená?

Naty: Nemyslím si, že já jsem zrovna ten člověk, který se teď cítí ohroženě.

Adél se na Naty nechápavě podívá.

Naty: No... s Erikem jsi neměla zrovna dvakrát dobrý vztah.

Adél: Ty taky ne. A třeba Kačí nám o jejich vztahu radši nic neřekla...

Kačka: Protože žádný nebyl!

Robin: Vážně vůbec žádný? Každý z nás s ním měl problém a zrovna ty ne? Není to zvláštní?

Kačka: Jak jako zrovna já ne?

Robin: Já ti tu tvou hru na tichou a milou holku prostě nevěřím.

Naty: Takže... teď tady člověk ani nemůže být sám sebou?

Robin: Přestaň, tohle vůbec neříkám!

Kačka: A víš, co mi přijde zvláštní? Že o svém nejlepším kamarádovi říkáš, jaký to byl grázl.

Robin: Protože to grázl byl!

Naty: Tak proč ses s ním teda bavil? Proč to byl tvůj nejlepší kámoš?

Robin: Jsou věci, které... je lepší přehlížet.

Naty: Jako třeba šikana?

Robin: O té šikaně jsem nevěděl.

Adél: A co když si už některé věci nechtěl přehlížet a tak... si s tím skoncoval.

Robin: Co? To je absurdní!

Eliška: Lidi, dost. Pojd'me se nad tím radši zamyslet a nevyvolávat zbytečné hádky.
Kačka: Eliška má pravdu, pojd'me si... srovnat fakta. Musíme myslet logicky.
Adél: Tak dobře. Takže si to shrneme: víme, že Erik dneska zemřel a že ho našli... u naší zašívárny.
Kačka: A taky víme, že každý z nás měl důvod mu něco udělat.
Adél: To bych neřekla, ale dobře.
Kačka: Ale všichni máme alibi... že jo?
Míša: Tak si prostě pojd'me říct, kde jsme byli.
Kačka: Já jsem byla celý den s kamarádkou.
Adél: Kde?
Kačka: U mě doma.
Robin: Já jsem byl celý den doma a hrál hry.
Naty: Sám?
Robin: Sám. ... Chcete snad vidět mou historii?
Adél: Ne, to je v pohodě, ještě bych tam našla nějaké věci, co vědět nepotřebuji...
Naty: Já jsem se učila na... zítřejší písemku.
Eliška: Já jsem pomáhala mamce.
Míša: Já jsem měla trénink.
Adél: Jako... plavání?
Míša přikývne.
Adél: Vy máte tréninky i v neděli?
Míša: Jo.
Adél: Já jsem doma pomáhala s úklidem.
Robin: Takže jsme se nikam neposunuli.
Naty: Pomáhání mamce a úklid... to je teda fakt neprůstřelné alibi.
Eliška: Asi jako to tvoje, že ses učila na zítřejší test.

Robin: Počkat... zítřejší test? Z čeho?
Ostatní se nechápavě podívají na Naty.
Naty: No... z dějáku.
Všichni kromě Elišky ztuhnou.
Eliška: My zítra píšeme test z dějáku?! Ježiš, já nemůžu dostat další pětku, to je v prdeli...
Kačka: Ale my zítra nemáme dějepis.
Všem to dojde.
Naty: Tak píšeme asi... v úterý. Ježíšikriste, budeme tady teď řešit písemky?
Kačka: Naty... děláš si z nás srandu... že jo?
Míša: Naty. Ted' pravdu: kde jsi byla?
Naty sklopí hlavu.
Míša: Není to tak, jak si myslíme... že ne?
Naty: Já... nebylo to schválně... nechtěla jsem to udělat, jen...
Adél: Naty, uklidni se. Ted' bude nejlepší, když všechno v klidu řekneš.

Naty:
V pátek jsme s Míšou byly v parku. Seděly jsme na lavičce, kecaly, byly šťastné, že je víkend. Míša si chtěla jít koupit... asi limonádu, už přesně nevím... do kavárny a poprosila mě, jestli bych jí nemohla pohlídat tašku. A mě najednou napadlo, že jí z tašky vezmu mobil a... chtěla jsem prostě vyfotit nějaké trapné selfičko a že až to pak najde, tak... se tomu zasmějeme. Když jsem ten mobil vzala do ruky, tak... Míše zrovna přišla zpráva. Od Erika. Ani vám nemusím říkat, že nic hezkého v ní nebylo. Vůbec jsem to nechápala a proto jsem otevřela Messenger a projela celý jejich chat. Bylo tam tolik hnusných zpráv. Byla jsem hrozně naštvaná. Mobil jsem Míše dala zpátky do tašky, aby si ničeho nevšimla a zavolala Erikovi, že bych se s ním chtěla sejít, o samotě. Říkala jsem si, že mi to snad nějak vysvětlí, vyříkáme si to a že vás do toho zatím zatahovat nebudu. Domluvili jsme se na neděli. Měli jsme schůzku před naší zašívárnou a... když jsem tam dorazila, tak Erik už tam byl. Bylo na něm vidět, že tuší, že chci řešit něco důležitého. Navrhla jsem, že... půjdeme nahoru a tam se pobavíme a... sakra, kdybych to nenavrhovala! Kdybych se nechovala se tak hystericky, jenže já jsem byla hrozně naštvaná. A ještě více mě rozzuřilo, že mi zpočátku lhal, že to tak vůbec není a že jsem to blbě pochopila. Pak se teda přiznal, ale... choval se strašně, byl hnusný, vůbec jsem ho nepoznávala! Hrozně jsme se pohádali. Až jsem se úplně přestala kontrolovat a... vůbec jsem si neuvědomila, že stojíme na kraji střechy a... já vůbec nevím, jak se to stalo, asi jsem nějak máchla rukou, já nevím... najednou jsem prostě slyšela výkřik a... pád. Strašně jsem se lekla. Rychle jsem seběhla dolů a... zjistila, že je mrtvý. ... Nevěděla co mám dělat, jestli vám hned zavolat, nebo mám jít a skočit taky. Nakonec

jsem se rozhodla jít domů. Tam jsem se zamkla v pokoji a přemýšlela... ani nevíte kolikrát jsem sáhla po mobilu, abych někomu z vás zavolala.

Adél: Proč si to neudělala?

Naty: Věděla jsem, co by potom nastalo. Nikdo by mi nevěřil, že to byla nehoda. Představila jsem si, jak by se na mě všichni dívali, kolik lidí bych zklamala... a tak jsem se nakonec rozhodla, že to nikomu neřeknu. Že za tím zkusím udělat tlustou čáru a pokusím nějak ustát to, že... jsem zabila člověka. ... Vždyť to byl hajzl! Sami jste to tady dneska řekli. A já bych si kvůli němu měla zničit život?!

Kačka: Naty, to stačí. Už dost.

Hlas z "rozhlasu": Tak kdo půjde první?

Naty: Já.

Naty odejde ze scény. Ostatní zůstanou v šoku na svých místech až do zhasnutí světel.